

— O, Dieve, vėluoju, — ištarė Melinda Volis šokdama iš lovos, pavargusiomis akimis stabtelėdama ties skaitmeniniu laikrodžiu ant staliuko prie lovos.

Užsisėdėjo iki pusės keturių ruošdamasi po trijų dienų vykšančiam klinikinės farmakologijos egzaminui.

Vis dar šiek tiek paspangusi nuo miego, ji nevikriai blaškėsi po kambarį sukdamą galvą, nuo ko pradėti. Galiausiai atsidūrusi vonios kambaryje, žvilgtelėjo į savo atvaizdą veidrodyje.

— Šūdas, šūdas, šūdas.

Pasiėmusi kosmetikos krepšelį, pradėjo pudruoti veidą.

Melinda buvo dvidešimt trejų metų ir, pasak prieš kelias dienas blizgiajame žurnale perskaityto straipsnio, turėjo truputį antsvorio, nes jos ūgis — vos penkios pėdos ir keturi coliai. Ilgus rudus plaukus mergina visuomet rišosi į uodegą, net prieš guldamasi miegoti, ir niekuomet nesiryždavo išeiti iš namų nepasipudravusi spuogais nubertų skruostų. Užuoť valiusi dantis, ji paskubomis išspaudė pastos gumuliuką tiesiai į burną nakties skoniui užmušti.

Grįžusi į kambarį pasiėmė drabužius, tvarkingai sulankstytus ant kėdės šalia rašomojo stalo — baltą palaidinę, kojines, baltą sijonėlį iki kelių, — paskubomis apsirengė ir, išpuolusi iš ankšto svečių namelio, pasileido link didžiojo namo.

Melinda studijavo ligonių priežiūrą ir slaugą trečiame bakalauro kurse Los Andželo universitete Kalifornijoje ir savaitgaliais atlikdavo praktiką — dirbo asmenine slaugytoja, apsistodavo savo pacientų namuose. Pastaruosius keturiolika savaitgalių ji dirbo ponui Derekui Nikolsonui Ševiot Hilze Los Andželo vakaruose.

Studentę nusamdė po dviejų savaitių, kai ponui Nikolsonui buvo nustatytas įsisenėjęs plaučių vėžys. Jau išvešėjęs sulig sly-

vos kauliuku, auglys ir toliau sparčiai ėdė ligonį. Per skausmus nebegalintis vaikščioti, kartais jau net prijungtas prie kvėpavimo aparato, žmogus kalbėjo vos girdimu balsu. Nepaisydamas dukrų maldavimo, vyriškis atsisakė chemoterapijos, nesileido uždaromas į ligoninės palatą, jam dar likusį laiką nusprendė gyventi savo namuose.

Atrakinusi laukujes duris ir įžengusi į erdvų vestibulį, Melinda perbėgo erdvią, bet šykščiai apstatytą svetainę. Pono Nikolsono miegamasis buvo antrame aukšte. Kaip visuomet rytais name tvyrojo baugi ramuma.

Derekas Nikolsonas gyveno vienas. Žmona mirė prieš dvejus metus, ir nors dukros tėvą lankė kasdien, visgi jos privalėjo rūpintis ir asmeniniu gyvenimu.

— Atsiprašau, kad vėluoju! — iš apačios šūktelėjo Melinda. Ji vėl dirstelėjo į laikrodį: vėlavo keturiasdešimt tris minutes. — Šūdas, — sumurmėjo pati sau. — Derekai, ar jau atsibudęs? — skubėdama viršun per du laiptelius, vėl pašaukė mergina.

Jau pirmojo Melindos budėjimo metu Derekas Nikolsonas paprašė vadinti ją vardu. Jam nepatiko formalusis „pone Nikolsonai“.

Priėjusi prie miegamojo durų Melinda pilnomis šnervėmis įkvėpė iš vidaus sklindantį stiprų šleikštų kvapą.

Po velnių, pagalvojo ji. Akivaizdžiai pavėlavo padėti atlikti pirmąją tualetą procedūrą.

— Gerai, pirmiausia apsivalysime... — tarė Melinda atidarydama duris, — o tuomet sutaisysiu pusry...

Mergina visu kūnu sustingo iš siaubo išplėstomis akimis, iš plaučių iškvėpdama visą orą, tarsi staiga būtų išsviesta už Žemės orbitos. Pajutusi, kaip skrandžio turinys siūbteli gerkle į burną, ji ėmė vėmti tiesiai prie durų.

„Dieve šventasis!“ — norėjo ištarti Melinda krutindama virpančias lūpas, bet neišspaudė nė garso. Ėmė linkti kojas; pa-

saulis sukosi ratu; stengdamasi išsilaikyti, ji abiem rankomis įsikibo durų staktos. Kaip tik tada jos siaubo kupinos žalios akys užmatė sieną. Smegenys akimirką neįstengė suprasti vaizdo, bet kai suvokė, merginą sukaustė pirmą kartą baimė ir širdyje lyg perkūnui trenkus sukilo panika.

2

Angelių mieste vasara vos prasidėjo, o temperatūra jau pasiekė trisdešimt laipsnių karščio. Robertas Hanteris, Los Andželo policijos departamento Apiplėšimų ir žmogžudysčių skyriaus detektyvas, pasiekęs savo daugiabutį Hantingtono parke į pietryčius nuo miesto centro, sustabdė riešą juosiantį laikmatį. Septynios mylios per trisdešimt aštuonias minutes. Neblogai, pagalvojo prakaituodamas lyg kalakutas per Padėkos dieną, o kojas ir kelius velniškai maudė. Gal reikia pirmiausia prasimankštinti. Tiesą sakant, žinojo, kad prieš treniruotę ir po jos derėtų pratampyti raumenis, ypač ilgai pabėgiojus, bet niekuomet taip ir neprisiversdavo.

Hanteris laiptais pakilo į ketvirtą aukštą. Nemėgo liftų, o šis jo daugiabutyje ne šiaip sau buvo vadinamas „sardinių spąstais“.

Atvėręs savo vieno miegamojo buto duris, žengė vidun. Namai ankšti, bet švarūs ir patogūs, nors visiškai galima pateisinti čia užklystančių lankytojų įtarimą, kad baldai — juoda dirbtinės odos sofa, tarpusavyje nesuderintos kėdės, apibraižytas pusryčių stalas, ant kurio stovi ir kompiuteris, bei sena knygų lentyna, atrodanti taip, tarsi bet kurią minutę galėtų susmukti nuo savo pačios svorio — surankioti iš labdaros krautuvių.

Nusivilkęs marškinėlius, Hanteris jais nusišluostė prakaitą nuo kaktos, kaklo ir raumeningo liemens. Pajuto, kad atgavo kvapą. Virtuvėje pasiėmė šaltos arbatos ąsotį ir įsipylė gėrimo

į didelę stiklinę. Hanteris tikėjosi praleisti dieną be nuotykių toliau nuo policijos administracinio pastato bei Apiplėšimų ir žmogžudysčių štabo. Nedaug jam tekdavo laisvadienių. Būtų smagu nuvažiuoti į Venis Bičą pažaisti paplūdimio tinklinio. Daugybę metų nebuvo žaidęs. O gal pavyktų patekti į „Lakers“ rungtynes. Žinojo, kad tą vakarą jie žais. Bet pirmiausia reikia pasiskubinti nusimaudyti po dušu ir nukeliauti į savitarnos skalbyklą.

Pabaigęs arbatą, nuėjo į vonią ir veidrodyje apžiūrėjo savo atspindį. Ir nusiskusti reikėtų. Siekiant skutimosi gelio ir skustuvo, miegamajame suskambo mobilusis.

Pagriebęs jį nuo staliuko prie lovos, pasižiūrėjo į ekraną — Karlosas Garsija, partneris. Tik tuomet ekrano viršuje pastebėjo raudoną rodykliukę, žyminčią dešimt praleistų skambučių.

— Oho! — šūktelėjo Robertas.

Puikiai žinojo, ką reiškia dešimt praleistų skambučių ir atkaklus partnerio mėginimas su juo susisiekti taip anksti laisvadienio rytą.

— Karlosai, — kreipėsi Hanteris glausdamas telefoną prie ausies. — Kas nutiko?

— Jėzau! Kur pradingai? Pusę valandos tau skambinu.

Kas trys minutės po skambutį, pagalvojo Hanteris. Nieko gero.

— Buvau išėjęs pabėgioti, — ramiai atsakė. — Grįžęs nepažiūrėjau į telefoną. Tik dabar pamačiau praleistus skambučius. Na, tai kas nutiko?

— Tikra velniava. Verčiau paskubėk, Robertai. Nieko panašaus nesu matęs. — Garsija tarsi dvejodamas patylėjo. — Nemačiau, kad iš viso kas nors anksčiau tokį dalyką buvo matęs.

Net ir sekmadienio rytą Hanteris užtruko beveik valandą važiuodamas penkiolika mylių nuo Hantingtono parko iki Ševiot Hilzo.

Garsija telefonu detaliai nepasakojo, bet jis akivaizdžiai buvo sukrėstas — tai išdavė virpantis balsas.

Hanteris ir Garsija priklausė nedidelei Apiplėšimų ir žmogžudysčių skyriaus Specialiajai žmogžudysčių grupei. Ji buvo sukurta tirti atgarsį sukėlusioms serijinių žmogžudysčių byloms, reikalaujančioms didelių laiko sąnaudų ir patirties. Įgijęs išsilavinimą nusikalstamos elgsenos psichologijos srityje Hanteris pateko į šią specializuotą grupę. Visos itin smurtingos žmogžudystės ir protu nesuvokiami sadizmo atvejai buvo priskiriami prie ypač žiaurių žmogžudysčių bylų. Robertas Hanteris su Karlosu Garsija buvo tos specializuotos grupės branduolys, o dirbdami tokį darbą, nelengvai leidosi išmušami iš pusiausvyros. Juodu buvo matę tiek baisybių, kiek nėra regėjęs, ko gero, daugiau niekas šiame pasaulyje.

Hanteris sustojo prie kelių baltos ir juodos spalvų patrulių mašinų šalia dviaukščio namo Vakarų Los Andžele. Žiniasklaida jau atvykusi, būriuojasi siauroje gatvelėje, bet nėra ko stebėtis, paprastai žurnalistai prisistato anksčiau net už pirmuosius detektyvus.

Į Hanterį, išlipusį iš „Buick LeSabre“, bloškė karšto oro banga. Atsilapodamas švarką ir segdamasis ženklelį prie diržo, jis lėtai apsidairė. Nors namas stovėjo privačioje gatvėje, ramiam užkampyje, aplink policijos užkardą jau būriavosi nemaža žioplių minia ir ji sparčiai didėjo.

Robertas atsigrėžė į namą. Gražus dviaukštis raudonų plytų mūrinukas su tamsmėlyniais langų rėmais ir aukštu stogu. Priekinis kiemas buvo didelis ir kruopščiai prižiūrėtas. Namo

dešinėje — dvivietis garažas, bet įvažoje nestovėjo jokie kiti automobiliai, tik dar kelios policijos mašinos. Tolėliau matėsi teismo medicinos ekspertų furgonas. Hanteris išsyk pastebėjo Garsiją, išeinantį iš namo pro laukujes duris. Kolega dėvėjo įprastą baltą apsauginį kombinezoną su gobtuvu. Šešių pėdų ir dviejų colių ūgio Garsija buvo dviem coliais aukštesnis už Hanterį.

Nulipęs kelis laiptelius žemyn nuo verandos, Garsija nustraukė gobtuvą, — poilgiai tamsūs plaukai buvo surišti į glotnią uodegėlę. Jis irgi tuoj pat pastebėjo savo partnerį.

Nekreipdamas dėmesio į gyvą reporterių dūzgesį, Hanteris kyštelėjo tarnybinį ženklelį prie užkardos krašto stovinčiam pareigūnui ir pasilenkęs pralindo pro geltoną nusikaltimo vietos juostą.

Nesunku pastebėti — tokiam mieste kaip Los Andželas, kuo žiauresni nusikaltimai, tuo labiau susijaudinę reporteriai. Daugumai jų teko susidurti su Hanteriu, todėl žinojo, kokias bylas jis tiria. Ir dabar visi chorą ėmė šūkauti savo klausimus.

— Blogos naujienos keliauja greitai, — Hanteriui prisiartinus, tarė Garsija, kryptelėjęs galvą minios link. — O potencialiai gera istorija keliauja dar greičiau.

Kolega įdavė partneriui naują apsauginį kombinezoną, supakuotą plastikiniame maiše.

— Ką nori tuo pasakyti?

Hanteris atplėšė maišą ir ėmė rengtis.

— Auka — teisininkas, ponas Derekas Nikolsonas, Kalifornijos valstijos apygardos prokuroras, — paaiškino Garsija.

— Dar gražiau.

— Pastaruoju metu jau nebedirbo.

Hanteris užsisegė kombinezono užtrauktuką.

— Jam buvo nustatytas įsisenėjęs plaučių vėžys, — tęsė Garsija.

Robertas smalsiai žvilgtelėjo į kolegą.

— Jau ir taip ketino išeiti. Deguonies kaukės, beveik nebevaldė kojų... Daktarai prognozavo, kad gyvens ne ilgiau kaip pusmetį. Tai buvo prieš du mėnesius.

— Ar labai senas?

— Penkiasdešimties. Niekam nebuvo paslaptis, kad jis merdėjo, tai kam reikėjo štai šitaip jį nugalabyti?

Hanteris stabtelėjo.

— Jis tikrai nužudytas?

— O, taip, nėra jokių abejonių.

Garsija nulydėjo partnerį į namą ir įvedė į vestibulį. Šalia durų buvo pritaisytas signalizacijos pultelis. Hanteris dirstelėjo į kolegą.

— Signalizacija nebuvo įjungta, — paaiškino šis. — Matyt, nedažnai ja naudojosi.

Hanteris nusivaipė.

— Žinau, — pritarė Garsija, — kam tuomet išvis jos reikia, ar ne?

Jiedu patraukė tolyn.

Svetainėje, prie galinės sienos, du teismo ekspertai barstė milteliais laiptus.

— Kas rado kūną? — pasiteiravo Hanteris.

— Aukos slaugytoja, — atsakė Garsija ir atkreipė Roberto dėmesį į atdaras duris.

Jos vedė į erdvų kabinetą. Ten ant senovinės odinės „Chesterfield“ sofos sėdėjo visa baltai apsirengusi mergina. Plaukai surišti ant pakaušio. Nuo verkimo akys užtinusios ir paraudusios lyg avietės. Ant kelių, apglėbusi abiem delnais, ji laikė pasidėjusi kavos puodelį. Žvilgsnis tolimas, tarsi pasiklydęs. Hanteris pastebėjo, kad mergina šiek tiek lingavo pirmyn atgal. Akivaizdžiai ištikta šoko. Kartu su ja kambaryje buvo neuniformuotas pareigūnas.

— Ar kas nors jau mėgino ją prašnekinti?

— Aš bandžiau, — linktelėjo Garsija. — Ištraukiau šiek tiek informacijos, bet ji psichologiškai užsisklendė savyje, ir aš nesi-stebiu. Galėsi pamėginti vėliau, tau tokie dalykai geriau sekasi nei man.

— Ar ji čia buvo sekmadienį? — paklausė Hanteris.

— Šiuose namuose lankosi tik savaitgaliais, — paaiškino Garsija. — Ji — Melinda Volis. Mokosi Los Andželo universite-te, netrukus turėtų įgyti slaugos ir ligonių priežiūros specialisto diplomą. Čia atlieka praktiką. Pasamdyta po savaitės, kai ponui Nikolsonui buvo diagnozuota liga.

— O kaip kitomis savaitės dienomis?

— Ponas Nikolsonas turėjo dar vieną slaugę, — atsisegęs kombinezoną, Garsija iš striukės kišenės išsitraukė savo užra-šus. — Eimė Dason, — perskaitė. — Ji profesionali slaugytoja. Poną Nikolsoną prižiūrėjo kitomis savaitės dienomis. Ir dar jį kasdien lankė dvi jo dukros.

Hanteris kilstelėjo antakius.

— Su jomis dar nesusisiektą.

— Taigi vyras čia gyveno vienas?

— Tikrai taip. Žmona, su kuria pragyveno dvidešimt šeše-rius metus, prieš dvejus metus žuvo per eismo įvykį. — Garsi-ja įsikišo užrašus atgal į kišenę. — Kūnas viršuje, — mostelėjo laiptų link.

Kopdamas aukštyn Hanteris stengėsi netrukdyti besidar-buojantiems ekspertams. Antro aukšto laiptų aikštelė priminė laukiamąjį — dvi kėdės, du odiniai foteliai, knygų spintelė, žur-nalų lentyna ir komoda, nukrauta nuotraukomis stilingais rė-meliais. Garsija nusivedė Hanterį iki paskutinių durų dešinėje ir už jų sustojo.

— Suprantu, ir anksčiau tau yra tekę matyti visokių nesvei-kių dalykų, Robertai. Dievas žino, man irgi, — kolega laikė latek-

so pirštine apmautą plaštaką ant durų rankenos. — Bet tokio... net košmaruose neteko.

Jis pastūmė duris.

4

Hanteris stovėjo prie atvertų durų į didelį miegamąjį. Akys matė vaizdą priešais, bet protas neįstengė suvokti.

Palei sienos vidurį stovėjo erdvi slaugos lova. Iš kairės matėsi nedidelis deguonies balionas, o ant medinio staliuko šalia buvo padėta kaukė. Į kojūgalį rėmėsi invalido vežimėlis. Čia dar buvo iš pažiūros antikvarinė komoda, rašomasis raudonmedžio stalas, o priešingoje lovos pusėje visą sieną užėmė lentyna su plokščiaekraniumi televizoriumi viduryje.

Hanteris iškvėpė, bet nejudėjo, nemirksėjo, nepratarė nė žodžio.

— Nuo ko pradėsime? — sušnibždėjo Garsija jam prie šono.

Kraujo buvo visur — ant lovos, grindų, kilimo, sienų, lubų, užuolaidų ir ant daugumos baldų. Lovoje gulėjo pono Nikolsono kūnas. Bent jau kas iš jo buvo likę. Išnarstytas. Abi rankos ir abi kojos nutrauktos nuo kūno. Viena ranka suraižyta ties sąnariais į mažesnius gabalus. Pėdos irgi nupjautos.

Bet visus, įžengusius į kambarį, labiausiai glumino skulptūra.

Ant žurnalinio staliuko palei langą, šalia išniekinto aukos kūno, nupjautos galūnės buvo suraizgytos į kažin kokį kruviną, persuktą, neatpažįstamą pavidalą.

— Tu turbūt juokauji, — pats sau sušnibždėjo Hanteris.

— Net neklausinėsiu, nes žinau, kad nieko panašaus anksčiau nesi matęs, Robertai, — iš kambario kampo atsklido daktarės Kerolainos Houv balsas. — Nė vienam mūsų neteko.

Daktarė Houv dirbo Los Andželo apygardos koronerio tarnyboje vyriausiąja teismo medicinos eksperte. Aukšta ir liekna, skvarbiu žalių akių žvilgsniu. Ilgus kaštoninius plaukus ji buvo susibraukusi po balto kombinezono gobtuvu; putlias lūpas ir mažytę nosytę užsidengusi chirurgine kauke.

Kelias sekundes užsilaikęs ties ja, Hanterio dėmesys nukrypo į didžiules kraujo balas ant grindų. Akimirką jis dvejojo. Niekaip negalėjo žengti į tą kambarį, neįmynęs į jas.

— Nesirūpinkite, — tarė daktarė Houv, modama jam ir Garsijai įeiti. — Visos grindys jau nufotografuotos.

Ir visgi Hanteris pasistengė apeiti kraują. Jis prisiartino prie lovos ir to, kas buvo likę iš pono Nikolsono kūno. Vyriškio veidas apkepęs krauju. Burna plačiai pražiota, tarsi joje būtų sustingęs paskutinis siaubo klyksmas, taip ir nespėjęs išsiveržti. Paklodės, pagalvės ir čiužinys — sudraskyti.

— Jį nužudė lovoje, — pasakė daktarė Houv eidama prie Hanterio.

Šis neatitraukė akių nuo kūno.

— Sprendžiant iš purslų ir išbėgusio kraujo kiekio, — tęsė ji, — žudikas, prieš aukai numirštant, sukėlė tiek skausmo, kiek tik ši įstengė išverti.

— Žudikas pirmiau jį supjaustė?

Daktarė linktelėjo.

— Ir pradėjo nuo mažų kūno dalių, nekeliančių gyvybei pavojaus.

Hanteris susiraukė.

— Ir kojų pirštai nupjauti, ir liežuvis, — moteris atgręžė žvilgsnį į pasišlykštėtinają palaikų skulptūrą. — Man rodos, tai buvo padaryta pirmiausia, o paskui visa kita.

— Jis buvo vienas namuose?

— Taip, — atsakė Garsija. — Melinda, studentė slaugytoja, kurią matei apačioje, čia budi savaitgaliais, bet nakvoja svečiams

įrengtame bute virš garažo priekiniame kieme. Pasak jos, pono Nikolsono dukros lankydavo tėvą kasdien, pabūdavo su juo po kelias valandas, kartais ir ilgiau. Jos išėjo vakar vakare, apie devintą. Paguldžiusi poną Nikolsoną miegoti ir apsitvarkiusi namuose, Melinda išėjo apie vienuoliktą vakaro. Grįžo į savo nakvynės vietą ir iki pusės keturių ryto ruošėsi egzaminui.

Hanteriui nebuvo sunku suprasti, kodėl slaugė nieko negirdėjo. Garažas buvo už beveik dvidešimties jardų nuo namo, o kambarys, kuriame jie visi dabar kalbėjosi, namo gale — pats paskutinis. Langai išeina į galinį kiemą. Čia galėjo vykti net vakarėlis, ir mergina vis tiek nieko nebūtų girdėjusi.

— Nėra aliarmo mygtuko? — paklausė Hanteris.

Garsija parodė į įkalčių maišelius, padėtus kambario kampe. Viename jų matėsi laidas su jungikliu viename gale.

— Nukirptas.

Hanteris sutelkė dėmesį į kraujo purslus ant lovos, kitų baldų ir ant artimiausios sienos.

— Ar įrankis rastas?

— Ne, dar ne, — atsakė Garsija.

— Iš spjūvius primenančių kraujo purslų ir apdraskytų žaizdų kraštų galima spręsti, kad žudikas naudojosi kažkokiu elektriniu pjovimo įrankiu, — tarė daktarė Houv.

— Panašu į grandininį pjūklą? — paklausė Garsija.

— Gali būti.

Hanteris papurtė galvą.

— Grandininis pjūklas garsiai ūžia. Per didelė rizika. Žudikas nenorėjo patraukti dėmesio, kol nebuvo visko baigęs. Be to, grandininį pjūklą sunkiau valdyti, ypač jei sieki tikslumo.

Dar šiek tiek patyrinėjęs kūną ir lovą, jis atsitraukė ir nuėjo prie žurnalinio staliuko, ant kurio buvo sukurpta pasibaisėtina skulptūra.

Abi pono Nikolsono rankos buvo kažkaip persuktos ir per-

lenktos per riešų sąnarius, sudarant du beprasmiškus pavidalus. Pėdos nupjautos ir keistai sudėtos kartu su rankomis bei plaštakomis. Viskas sutvirtinta plona metaline viela. Ja pritvirtinti ir keli nupjauti kojų pirštai pavidalo kraštuose. Kojos, sudėtos viena šalia kitos, sudarė skulptūros pagrindą. Viskas kruvina.

Hanteris lėtai apėjo ratu, stengdamasis apžiūrėti kiekvieną smulkmeną.

— Kad ir kas tai būtų, — vėl prabilo daktarė Houv, — per kelias minutes to negalima sudėlioti. Užima laiko.

— Ir jeigu žudikas gaišo laiką būtent taip dėliodamas, — pridūrė Garsija eidamas artyn, — tai turėtų ką nors reikšti.

Atsitraukęs per kelis žingsnius Hanteris iš tolo spoksojo į makabrišką kūrinį. Jokios prasmės neįžiūrėjo.

— Kaip manai, ar tavo laboratorija galėtų pagaminti tokio pat dydžio kopiją? — paklausė jis daktarės Houv.

Po chirurgine kauke sujudėjo jos lūpos.

— O kodėl ne? Viskas jau nufotografuota, bet aš vėl pakviesiu fotografą, kad iš arti ir iš visų pusių padarytų nuotraukų. Esu tikra, kad laboratorija sugebės atkurti.

— Taip ir padarykime, — tarė Hanteris. — Šiuo metu mes daugiau nieko nesumąstysime.

Pasisukęs į tolimąją sieną jis sustingo. Viskas aptaškyta krauju, todėl vos įžiūrėjo.

— Kas čia dabar?

Garsija žvilgsnį nukreipė į Hanterį, o paskui į sieną. Sunkiai atsiduso.

— Tai... mūsų visų baisiausias košmaras.

5

Nusismaukusi chirurginę kaukę, daktarė Houv atsigręžė į Garsiją.

— Ar jis nežino?

Hanterio antakiai pakilo.

Vėl atsisegęs kombinezoną, Karlosas dar kartą iš kišenės išsitraukė savo užrašus.

— Išdėstysiu tai, ką žinome, bet kad viską suprastum, apžvelkime vakaryktę popietę.

— Gerai, — susidomėjo Hanteris.

Garsija ėmė skaityti:

— Vyresnioji pono Nikolsono dukra Olivija atvyko penktą popiet. Jaunesnioji jos sesuo Elisona pasirodė po valandos. Jos pavakarieniavo su tėvu ir pabuvo kartu iki maždaug devintos vakaro, o tuomet abi išėjo. Paskui slaugė Melinda padėjo ponui Nikolsonui nusiprausti ir paguldė į lovą, kaip ir kiekvieną savaitgalio vakarą. Beveik po trisdešimties minučių jis užmigo. Visą tą laiką mergina buvo šalia, — Garsija linktelėjo į kėdę prie lovos krašto, — ji sėdėjo štai ten. Buvo pasiėmusi kelis vadovėlius. — Karlosas pervertė užrašų lapą. — Vėliau Melinda išjungė šviesas, sutvarkė indaplovę apačioje ir maždaug vienuoliktą grįžo į svečių butą.

Linktelėjęs Hanteris vėl nukreipė žvilgsnį į sieną.

— Jau beveik priėjau prie esmės, — tęsė Garsija. — Melinda įsitikinusi, kad užrakino visas duris, taip pat ir užpakalines, vedančias į virtuvę, bet neprisimena, ar patikrino langus. Kai čia šįryt atvažiuome, du pirmo aukšto langai buvo praviri — vienas kabinete, o kitas virtuvėje. Pirmieji atvykę policijos pareigūnai tvirtino nieko nelietę.

— Taigi, yra galimybė, kad langai visą naktį buvo atdari, — tarė Hanteris.

— Greičiausiai taip.

Hanteris žvilgtelėjo į stiklines stumdomąsias balkono duris.

— Ir jos buvo paliktos praviros, — paaiškino Garsija. — Šiame kambaryje vasarą kartais būna tvanku. Ponas Nikolsonas

nemėgo kondicionierių. Balkonas atsiveria į galinį kiemą ir baseiną. Beveik visa išorinė siena apaugusi sukučiais — vijokliais, labiausiai paplitusiais Kalifornijoje. Jų medinės atramos gali išlaidyti žmogų. Iš galinio kiemo nebūtų sunku patekti į šį kambarį.

— Kai tik baigs darbus namo viduje, teismo ekspertai ims iš galinio kiemo ir balkono, — pridūrė daktarė Houv.

— Maždaug vidurnaktį, — toliau skaitė užrašus Garsija, — Melinda susizgribo pamiršusi vieną vadovėlį čia, kambaryje. Ji grįžo atgal, atsirakino laukujes duris ir užlipo laiptais.

Garsija nuspėjo, ko Hanteriui knieti paklausti, todėl, šiam dar neprabilus, užbėgo už akių:

— Taip, laukujės durys buvo užrakintos. Mergina prisiminė, kaip raktu jas atsirakino. Ir ne, įėjusi į namą, nieko keisto nepastebėjo. Nieko negirdėjo.

Hanteris linktelėjo.

— Melinda užlipo viršun, — tęsė Garsija, — ir kadangi nenorėjo prižadinti pono Nikolsono bei tiksliai žinojo palikusi knygą... — parodė į pristumtą prie sienos raudonmedžio stalą, — štai ten, ji nejungė šviesos. Tiesiog atitipeno į kambarį, pasičiupo knygą ir tyliai ištipeno lauk.

Hanteris vėl įsispoksojo į kruviną sieną prie lovos ir, galiausiai suvokęs Garsijos pasakojimo esmę, pajuto, kaip apmiršta širdis.

— Šįryt Melinda pramiegojo žadintuvo skambutį, — toliau kalbėjo Karlosas. — Atsikėlus kaip galėdama greičiau susiruošė ir nuskubėjo pas ligonį. Sakė atrakinusi laukujes duris aštuntą keturiasdešimt trys, pasižiūrėjo į laikrodį. — Garsija užvertė savo užrašus ir įsikišo atgal į kišenę. — Užlipo tiesiai į viršų. Įėjusią į kambarį ją pasitiko ne tik tai, ką čia dabar matai, bet ir žinutė nuo čia apsilankiusio asmens, — jis parodė į sieną.

Tarp kraujo pūslų buvo matyti žodžiai, užrašyti didelėmis kruvinomis raidėmis. GERAI, KAD NEJUNGEI ŠVIESOS.